

de regeering, ernstig geschaad zal worden, weder aanhangig gemaakt bij de algemeene vergadering. Ik juich dat zeer toe, ofschoon ik mij niet ontveinzen kan, dat het een gevaarlijke proefneming is. Wordt toch die motie verworpen en daarmede de beslissing van de buitengewone algemeene vergadering opnieuw bekrachtigd — na alles wat er in deze laatste weken gebeurd en geschreven is —, dan is de zaak afgedaan, en treedt een belangrijk deel der specialisten uit het Maatschappij-verband. Stemmen vóór de motie eischt van vele afgevaardigden, die op de buitengewone algemeene vergadering tegen het hoofdbestursvoorstel gestemd hebben, een zekere mate van zelfverloochening; zij moeten op hun besluit terugkomen! Ondergeteekende acht zich verplicht al het mogelijke te doen om hen tot dien stap over te halen. Ik meen, dat ik bijna aangewezen ben om dat te doen, omdat ik veel voel voor de bezwaren, die zij hebben tegen de inwilliging van de eischen der specialisten. Men kent mijn standpunt uit mijn ingezonden stuk in dit *Tijdschrift*, en uit mijn verdediging van het voorstel op de buitengewone algemeene vergadering: „het wantrouwen der „specialisten is niet gemotiveerd; ook bij de tegenwoordige inrichting zijn hun belangen „volkomen veilig bij C. O., C. V., H. B. en algemeene vergadering; het is begrijpelijk, „dat het overgrootste deel van de leden der Maatschappij verontwaardigd en geërgerd „is over de wijze, waarop de militante specialisten steeds weer blijk geven van „hun vrees voor verdrukking, terwijl allen van goeden wille zijn tegenover de specia- „listen”. Ik deel dus de bezwaren der tegenstemmers en toch ben ik innig overtuigd, dat men zich niet moet laten leiden door wraak en onwil, maar moet trachten te begrijpen den gemoedstoestand der specialisten en uit hooge utiliteitsoverwegingen — in het belang der Maatschappij, in het belang dus van *alle* geneeskundigen — tegemoet moet komen aan hun bezwaren, vooral waar men dat doen kan zonder nadeel voor het Maatschappij-organisme. Niet bij enkele, maar bij vele specialisten bestaat de overtuiging, dat hun belangen niet veilig zijn in de Maatschappij met haar meerderheid van huisartsen. Wel hebben zij niet duidelijk kunnen maken, op welke concrete feiten die overtuiging berust, maar wij moeten ook toestemmen, dat er zaken zijn, die men meer *voelen* dan *bewijzen* kan. Het onveilige gevoel bestaat, en niet bij de minsten onder hen, maar bij velen, wier uitgaan uit de Maatschappij wij als een groot verlies zullen moeten beschouwen.

Ernstig geef ik dus den raad: „Stem voor de motie Rotterdam”. Punt 1. Verplichte organisatie der specialisten is reeds aangenomen. Punt 2. Stemrecht van C. O. en C. V. in het hoofdbestuur bij aangelegenheden, die de bijzondere belangen der organisaties betreffen, kan toch moeilijk als een groot bezwaar beschouwd worden; en wat Punt 3. betreft: Het is mij niet duidelijk, waarom men zich verzetten zal tegen bindende besluiten der bijzondere organisaties, wanneer die onderworpen moeten worden aan de goedkeuring van het hoofdbestuur. Men neemt het immers den specialisten zoo kwalijk, dat zij twifelen aan de onpartijdigheid van het hoofdbestuur; welnu, dan mogen wij niet in hetzelfde euvel vervallen. Het hoofdbestuur is wel bij machte om ons te beschermen tegen onbillijke bindende besluiten van specialisten; wij moeten erkennen, dat dergelijke besluiten voor die organisatie soms noodig kunnen zijn; verzet u dus niet tegen de wettelijke regeling.

„Paris vaut bien une messe”, zeide HENDRIK IV; de eenheid en vrede in onze Maatschappij is wel een opoffering waard; terugkomen op een verkeerd besluit is geen schande, maar een plicht, zoodra men het verkeerde heeft ingezien.

Kampen, 23 Juni 1918.

J. D. C. KOCH.

### III.

Een woord van protest tegen een onjuistheid in het hoofdartikel van het *Tijdschrift* van 22 dezer. Waar prof. VAN RIJNBEEK nl. zijn ergernis lucht over het slechte inzicht der niet-specialisten, die de ongelukkige ontknooping niet hebben voorkomen, begaat hij dezelfde vergissing, die verschillende voorstanders der afgestemde nieuwe regeling begingen; hij stelt zich namelijk voor, dat de tegenstand uitging van de

*huisartsen*, en dezen zich daarbij stelden tegenover de *specialisten*. Daarom zij hier nogmaals gezegd, dat *dit zeer zeker niet het geval geweest is*. Van de afdeelingen, van wie de voornaamste tegenstand uitging, hebben de *specialisten* hiertoe niet minder hun medewerking verleend dan de huisartsen. Dit is ook duidelijk ter algemeene vergadering gezegd. Ook mag nog wel eens de aandacht er op gevestigd worden, dat van die afdeelingen verscheidene afgevaardigden *specialisten* waren, evenals tot de voorstellers verscheidene tot de groep der huisartsen behooren.

Men geeft de geheele zaak een valsch aanzien, indien men de stemming gaat beschouwen in het licht van de kwaliteit van de afgevaardigden, en wel in hoeverre zij huisarts dan wel specialist zijn! Men beschouwe de tegenstellers als leden onzer Maatschappij, die naast de belangen van de verschillende leden-groepen niet minder het belang van de Ned. Maatschappij t. bev. d. Geneesk. in haar geheel op het oog hebben gehad en die niet hebben willen medewerken om die Maatschappij te degraderen tot een belachelijke vereeniging, waarin aan een zeer militante minderheid een onevenredige macht wordt toegekend.

Hoe ook verder de actie gevoerd moge worden, hetzij in of buiten de Maatschappij, hetzij in hoofdartikelen of in ingezonden stukken, late men toch in geen geval de waarheid uit het oog verliezen door het voor te stellen, alsof het de huisartsen geweest zijn, die het den *specialisten* onmogelijk gemaakt hebben, langer met hen te blijven samenwerken. Want dat is in strijd met de waarheid!

Den *specialisten*, die zelf niet ter algemeene vergadering aanwezig waren, zij dringend aangeraden, niet hun gevolgtrekkingen te maken, alvorens het stenographisch verslag te hebben bestudeerd. Zij, die onbevooroordeeld zijn, zullen hieruit veel kunnen leeren.

Zwolle, 24 Juni 1918.

A. H. J. NORD

#### IV.

Rumor in casa! Ik voor mij geloof, dat dit gelukkig is. In de laatste jaren is onze Maatschappij zonder opzet, onbewust, geworden een logge papiermachine; en eindelijk zijn wij nu gelukkig aan een hinderpaal. Mij lijkt er maar één weg, één middel en dat is: *den knoop doorhakken en niet er omheen gaan*. Nu of het ééne, d. i. alle geneeskundigen bijeenhouden, of het andere, d. i. elke groep ga zijn eigen gang. Niet eerst de Maatschappij minus de *specialisten*, later de Maatschappij minus (de *specialisten* + de ambtenaren), nog later de Maatschappij minus (de *specialisten* + de ambtenaren + de officieren van gezondheid), enz.. Dat ware zeker een débâcle.

Nu groep voor groep afzonderlijk of alle groepen bijeen met haar eigen organisatie en als hoogste college daarboven een hoofdbestuur. Laat elke groep haar eigen wasch wasschen; tegen dit specialisme zullen zelfs de *specialisten* geen bezwaar hebben. Gaat *elke groep* zich afzonderlijk organiseren zonder onderlingen band, dan komen zij later toch weer bijeen, maar dan is *in dien tijd* onberekenbare schade toegebracht aan onzen stand en daarmee aan de volksgezondheid. Gaat *de Maatschappij* echter elke groep afzonderlijk organiseren en worden de groepen aldus door een hoogste college bijeengehouden, dan blijft het prestige gehandhaafd en komt het algemeen ten nutte. *Naast elkaar en met elkaar, niet afzonderlijk en zonder elkaar*.

Het wil mij voorkomen, dat dan alle partijen tevreden gesteld kunnen worden en een behartiging van *aller* belangen kan plaatshebben.

Geenszins ontveins ik mij de moeilijkheid van een dergelijke, reeds door SIKKEL voorgestane organisatie, maar er tegenover staat natuurlijk, dat een dergelijk eventueel hoofdbestuur ontlast wordt van een massa overbodig werk, het secretariaat veel eenvoudiger wordt en alle zaken veel sneller haar beslag zullen krijgen. Ons hoofdbestuur zij dan de band, die alle groepen bijeenhoudt en in hoofdzaak het oog gericht heeft te houden op belangen, die ons allen en als samenhangend daarmee het algemeen raken.

Huizen (N. H.), 23 Juni 1918.

Dr. H. H. VAN EYK.